

Datum van inontvangstneming : 09/06/2015

Zaak C-204/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

4 mei 2015

Verwijzende rechter:

Augstākā tiesa (Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 april 2015

Verzoeker tot cassatie:

Valsts ieņēmumu dienests

Andere partij in de procedure:

SIA „Latspas”

BESCHIKKING

Riga, 24 april 2015

Tijdens een voltallige zitting onderzocht de Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (bestuursrechtelijke kamer van het hooggerechtshof van de Republiek Letland)

(omissis)

(omissis) [samenstelling van de rechterlijke instantie]

de administratieve procedure die haar oorsprong vond in het beroep van de vennootschap SIA „Latspas” tot nietigverklaring van het besluit van de Valsts ieņēmumu dienests (Letse belastingdienst) van 2 november 2010, en die thans gaat over het door de Valsts ieņēmumu dienests tegen het vonnis van de Administratīvā apgabaltiesa (regionale bestuursrechter) van 11 maart 2014 ingestelde beroep in cassatie.

[OR 2]

Voorgeschiedenis

Feiten

- 1 Op 5 maart 2010 heeft verzoekster in eerste aanleg, SIA „Latspas”, als aangever in het douanekantoor van Daugavpils een douaneaangifte ingevuld en ingediend, betreffende de doorvoer van goederen vanuit de Russische Federatie via het grondgebied van de Gemeenschap naar de Republiek Kazachstan. Die doorvoer is niet voltooid, aangezien de goederen niet in het douanekantoor van de Republiek Litouwen aankwamen. Daarom heeft de Valsts ieņēmumu dienests bij besluit van 2 november 2010 SIA „Latspas” gelast douanerechten en de belasting over de toegevoegde waarde te betalen.

Aangaande de vaststelling van de douanewaarde van de goederen werd in het besluit van de Valsts ieņēmumu dienests aangevoerd dat bij de desbetreffende berekening aan de hand van de gegevens waarover die belastingdienst beschikte, de douanewaarde niet volgens de eerste vijf waarderingsmethoden had kunnen worden vastgesteld, zodat die waarde overeenkomstig artikel 31 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek aan de hand van de in de Gemeenschap beschikbare gegevens was vastgesteld.

- 2 SIA „Latspas” heeft een beroep tot nietigverklaring van die bestuurshandeling ingesteld, onder andere op grond dat de weigering van de Valsts ieņēmumu dienests om de douanewaarde overeenkomstig artikel 29 van verordening nr. 2913/92 vast te stellen, ongegrond was.
- 3 Bij vonnis van 11 maart 2014 heeft de Administratīvā apgabaltiesa het beroep van SIA „Latspas” toegewezen op grond dat het administratieve besluit ontoereikend was gemotiveerd en dat die ontoereikende motivering moest worden geacht van fundamenteel belang te zijn. Naar het oordeel van die rechter had de belastingdienst niet erop gewezen dat de door SIA „Latspas” ingevoerde goederen de eerste in hun soort waren die vanuit de Russische Federatie op het grondgebied van de Republiek Letland werden ingevoerd. Bijgevolg was er geen rechtsgrond voor de weigering van de belastingdienst om de douanewaarde van die goederen overeenkomstig de waarderingsmethoden van artikel 30, lid 2, van verordening nr. 2913/92 vast te stellen. De omstandigheden waardoor de belastingdienst artikel 30 van verordening nr. 2913/92 niet kon toepassen, hadden in het besluit objectief moeten worden gerechtvaardigd.

[OR 3]

- 4 De Valsts ieņēmumu dienests heeft tegen het vonnis van de Administratīvā apgabaltiesa in zijn geheel beroep in cassatie ingesteld op grond dat die rechter geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden van de onderhavige zaak. SIA „Latspas” heeft namelijk in zowel de administratieve procedure als haar beroep in eerste aanleg tegenover de belastingdienst argumenten naar voren gebracht waaruit blijkt dat zij in haar schrifturen vraagtekens zette bij de

toepassing van de methoden om de douanewaarde vast te stellen, maar niet bij het feit dat zij als aangever houder van de regeling voor douanevervoer was, zodat zij onmogelijk niet kon begrijpen waarom de belastingdienst belasting van haar vorderde.

Motivering

Toepasselijke bepalingen

- 5 De onderhavige zaak betreft een geschil over de methode om de douanewaarde van de goederen vast te stellen. Uit de systematiek van de artikelen 29 tot en met 31 van verordening nr. 2913/92 volgt dat de basismethode voor de vaststelling van de douanewaarde, de in artikel 29 van die verordening bedoelde methode van de transactiewaarde is.
- 6 Artikel 29, lid 1, van verordening nr. 2913/92 bepaalt dat de douanewaarde van ingevoerde goederen de transactiewaarde van die goederen is, dat wil zeggen de voor de goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs indien zij voor uitvoer naar het douanegebied van de Gemeenschap worden verkocht.

Analyse van de toepasselijke bepalingen en redenen om te twijfelen aan de uitlegging van het Unierecht

- 7 Artikel 29, lid 1, van verordening nr. 2913/92 bepaalt dat de douanewaarde van ingevoerde goederen de transactiewaarde van die goederen is, dat wil zeggen de voor de goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs indien zij voor uitvoer naar het douanegebied van de Gemeenschap worden verkocht. Op grond van die bepaling zou kunnen worden geconcludeerd dat volgens de methode van dat artikel de transactiewaarde alleen kan worden gebruikt indien het reeds van meet af aan de bedoeling is om de goederen in het douanegebied van de Gemeenschap in het vrije verkeer te brengen.

[OR 4]

- 8 Uit de stukken van het dossier blijkt dat het aanvankelijk de bedoeling was om de goederen buiten de Gemeenschap (in de Republiek Kazachstan) in het vrije verkeer te brengen, terwijl die goederen door het douanegebied van de Gemeenschap alleen zouden worden doorgevoerd. Aangezien de goederen tijdens de doorvoer door het douanegebied van de Gemeenschap aan het douanetoezicht werden onttrokken, is niettemin ervan uitgegaan dat zij in feite in dat gebied waren ingevoerd.
- 9 Aangezien de goederen in feite in het douanegebied van de Gemeenschap zijn ingevoerd en de oorspronkelijke transactiewaarde aan de hand van de begeleidende bescheiden bij de goederen kan worden vastgesteld, is in de onderhavige procedure de vraag gerezen of de oorspronkelijke bedoeling van de importeur van de goederen, die goederen buiten de Gemeenschap te verkopen, in

die omstandigheden een beslissende voorwaarde voor de toepassing van de rechtsnorm is en eraan in de weg kan staan dat de douanewaarde van die goederen wordt vastgesteld volgens de methode van de transactiewaarde, dat wil zeggen door toepassing van artikel 29 van verordening nr. 2913/92.

- 10 Evenmin is duidelijk in hoeverre het woord „achtereenvolgens” in artikel 30, lid 1, van verordening nr. 2913/92 overeenkomstig het beginsel dat bestuurshandelingen moeten worden gemotiveerd, moet worden begrepen als een verplichting voor een douanediens om de importeur van de goederen uit te leggen waarom hij zich niet aan de in de artikelen 29 en 30 neergelegde beginselen voor de vaststelling van de douanewaarde van goederen houdt, maar voor de in artikel 31 vastgestelde methode kiest.

Standpunt van de verwijzende rechter over het antwoord dat op de prejudiciële vragen moet worden gegeven

- 11 Deze rechter is van oordeel dat de in artikel 29 van verordening nr. 2913/92 gestelde voorwaarde betreffende de verkoop van de goederen voor uitvoer naar het douanegebied van de Gemeenschap beslissend is en dat dit artikel slechts van toepassing is indien het van meet af aan de bedoeling is om de goederen voor uitvoer naar het douanegebied van de Gemeenschap te verkopen en de verkoopprijs overeenkomstig dit voornemen wordt bepaald. De in artikel 30, lid 1, neergelegde verplichting om de douanewaarde van de goederen vast te stellen door achtereenvolgens na te gaan welke van de punten a), b), c) en d) van lid 2 van toepassing is, kan echter bovendien de verplichting inhouden om te motiveren waarom geen andere methode is gebruikt.
- 12 Gelet op de twijfel over de uitlegging van de artikelen 29, lid 1, en 30, lid 1, van verordening nr. 2913/92, [OR 5] het feit dat die uitlegging beslissend is voor de beslechting van de zaak en het feit dat het Hof van Justitie van de Europese Unie die bepalingen niet heeft uitgelegd, is deze rechter niettemin van oordeel dat het gerechtvaardigd is het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken. Daarom (omissis) moet het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van die bepalingen worden verzocht en (omissis) [nationaal procesrecht] moet de behandeling van de zaak worden geschorst tot de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Dictum

Krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (omissis) [nationaal procesrecht]

beslist

de Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

- 1) Moet artikel 29, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek aldus worden uitgelegd dat de in dat artikel vastgestelde methode ook van toepassing is wanneer goederen, die aan rechten bij invoer zijn onderworpen, naar aanleiding van invoer en in het vrije verkeer brengen in het douanegebied van de Gemeenschap tijdens de doorvoer aan het douanetoezicht zijn onttrokken en niet voor uitvoer naar het douanegebied van de Gemeenschap, maar voor uitvoer uit de Gemeenschap zijn verkocht?
- 2) Moet het woord „achtereenvolgens” in artikel 30, lid 1, van verordening nr. 2913/92 in samenhang met het in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde recht op behoorlijk bestuur en het beginsel dat bestuurshandelingen moeten worden gemotiveerd, aldus worden uitgelegd dat de belastingdienst, om tot de conclusie te kunnen komen dat de methode van artikel 31 moet worden toegepast, in iedere bestuurshandeling moet verklaren waarom de in de artikelen 29 en 30 vastgestelde methoden voor de vaststelling van de douanewaarde van goederen in die specifieke omstandigheden niet kunnen worden toegepast?

De behandeling van de zaak wordt geschorst totdat het Hof van Justitie van de Europese Unie uitspraak heeft gedaan.

Tegen deze beschikking kan niet worden opgekomen.

(omissis)

(omissis: ondertekeningen)